

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий Комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

У ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ, РАДІ МІНІСТРІВ УКРАЇНСЬКОЇ РСР, УКРПРОФРАДІ І ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ

ЦК Компартії України, Рада Міністрів Української РСР, Українська республіканська рада професійних спілок і ЦК ЛКСМ України прийняли постанову «Про завдання партійних, профспілкових і комсомольських організацій, радянських і господарських органів республіки в зв'язку з постановою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятиріччя».

ЦК КПРС, Рада Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ, говориться у постанові, високо оцінили патріотичні починання робітників, колгоспників, інтелігенції, передових колективів у всенародному соціалістичному змаганні за виконання завдань десятиріччя — п'ятирічки — п'ятирічки ефективності і якості, за гідну зустріч 60-річчя Великої Жовтня, визначили конкретні заходи по дальшому розвитку змагання за втілення в життя соціаль-

но-економічних завдань, накреслених XXV з'їздом КПРС, підвищенню його ролі як могутньої підйоми економічного і соціального прогресу, школи політичного, трудового і морального виховання.

Трудящі Української РСР, як і весь радянський народ, натхнені рішеннями XXV з'їзду партії, жовтневого (1976 р.) Пленуму ЦК КПРС, ударною роботою на всіх ділянках господарського і культурного будівництва виявляють палку підтримку і схвалення внутрішньої і зовнішньої політики нашої партії, невідомої діяльності Центрального Комітету КПРС, його Політбюро на чолі з Генеральним секретарем ЦК товаришем Л. І. Брежнєвим. Трудові колективи, робітники і колгоспники, інженерно-технічні працівники виступають ініціаторами патріотичних починань, приймають напружені соціалістичні зобов'язання, зустрічні плани.

Центральний Комітет Компартії України, Рада Міністрів Української РСР,

Українська республіканська рада професійних спілок і ЦК ЛКСМ України прийняли до керівництва і неухильного виконання постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про Всесоюзне соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, успішне виконання завдань десятиріччя».

Партійним, профспілковим і комсомольським організаціям, міністерствам і відомствам, виконкомам обласних, міських і районних Рад депутатів трудящих, господарським керівникам запропоновано зосередити організаційську і політичну роботу на забезпеченні активної участі трудящих республіки у Всесоюзному соціалістичному змаганні під лозунгом: «Працювати краще, підвищувати ефективність і якість». Необхідно, відзначається в постанові, всемірно підтримувати і поширювати ініціативу передових колективів, новаторів виробництва, які зобов'язалися виконати завдання двох років п'ятиріч-

ки до 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Серед областей, міст, районів, колективів підприємств, організацій і установ, бригад, дільниць, ланок, відділків, ферм, робітників, колгоспників, інженерно-технічних, наукових працівників і службовців республіки слід розгорнути змагання за безумовне виконання і перевиконання місячних, кварталних, річних планів і завдань, п'ятирічки в цілому, за право бути нагородженими перехідними Червоними прапорами ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «За високу ефективність і якість роботи в десятиріччя», перехідними Червоними прапорами, Почесними дипломами і вимпелами міністерств (відомств) і ЦК профспілок, знаками «Переможець соціалістичного змагання» і «Ударник десятиріччя», пам'ятними подарунками і грошовими преміями.

Для заохочення переможців у соціалістичному змаганні збільшено кіль-

кість Державних премій Української РСР до чотирьох. Визначено інші заходи морального і матеріального стимулювання.

З метою більш широкого і планомірного поширення прийомів і методів праці передовиків та новаторів виробництва, досвіду кращих трудових колективів визначено за необхідне створити на Виставці досягнень народного господарства Української РСР республіканські галузеві школи передового досвіду, розширити мережу аналогічних шкіл на місцях, максимально використати систему економічної освіти трудящих, школи комуністичної праці, можливості телебачення, радіо, преси, кінематографії.

Редакціям місцевих газет, поряд з іншими органами масової інформації, рекомендовано глибоко висвітлювати практику соціалістичного змагання, широко показувати досвід роботи передових колективів, новаторів виробництва, ударників комуністичної праці.

(РАТАУ).

Пошуки ефективних шляхів, що ведуть якнайшвидше, без зовнішнього розбродження, матеріалізації розривки, до перетворення її у справді універсальний, необоротний процес, — це єдине завдання світової громадськості. Як підкреслив Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв у вітальному посланні учасникам Всесвітнього форуму миролюбних сил, в його розв'язанні багато можуть зробити політичні партії, профспілки, жіночі, молодіжні організації, члени парламентів, учені, дітя культири.

У роботі форуму, який 14—16 січня працював у Москві, брали участь 500 делегатів із 115 країн усіх континентів. Від

МИР ТОБІ, ПЛАНЕТО ЗЕМЛЯ!

показав, що люди з різних країн світу, з різними політичними поглядами можуть працювати спільно і приходити до конструктивних рішень. Московський форум продемонстрував непохитну рішучість народів планети покласти край гонимій озброєній, поспішати боротьбу за мир, соціальний прогрес і справедливість.

Важливе місце в роботі форуму зайняв діалог у 13 дискусійних групах, які широко обговорили різні аспекти розривки.

Високий рівень представництва впливових політичних партій з більшості країн світу, а також міжнародних, регіональних і національних організацій надав форуму особливого значення, горючись в прийняттю на форумі компіке.

Учасники форуму підкреслили, що світова громадська думка стає дедалі дієвішим фактором у розв'язанні міжнародних проблем, у боротьбі за мир і націо-

гальну незалежність, за поглиблення розривки, надання їй універсального характеру.

Вони підкреслили також важливість спільних дій широких громадських сил як для захисту вже завойованих рубежів миру, які зазнають дедалі активніших відкритих і замаскованих атак з боку військово-промислового комплексу, реакційних і милитаристських сил, так і для стимулювання нових мирних ініціатив.

Учасники зустрічі створили постійний орган — міжнародний форум по зв'язках миролюбних сил. Його президентом став Р. Чандра, генеральний секретар Всесвітньої Ради Миру.

(ТАРС).

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ ЦІНА ОДНОГО КРОКУ

1.

Олену приймали кандидатом у члени партії. Хтось звернув увагу на її комсомольський значок. Зовсім звичайний, тільки потемнілий. «Коли вступила в комсомол?» — спитали тоді. «Дев'ять років тому, цього ж місяця — листопада».

І не треба напружувати пам'ять, згадуючи перші дні і місяці роботи: все значне у житті запам'ятовується надовго. В шістдесят дев'ятому будувала холодильну станцію. Невдовзі трапилась прикра неув'язка. Олена не промовчала, бо знала: існує вихід, простий і чесний. Товариші, з якими працювала пліч-о-пліч, не здивувались, адже Олена вчилася в інженерно-будівельному інституті, а будова для неї — найкраща практика. Після того дня вона стала помічником майстра, тобто зайняла позицію, де її сили і здібності могли приносити більшу користь.

Потім холодильну станцію здали в експлуатацію, а Олена знову почала на іншому місці — цього разу ученицею в лабораторії фізичних вимірів. До кінця зміни давалась взнаки підвищена кислотність повітря. Дівчина при звичавалась, заглиблювалась у роботу і (Закінчення на 2-й стор.).

ПРОПАГАНДИСТ ОЛЕНА КОРФ.

Фото В. КОВПАКА.

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

комсомольсько-молодіжної ланки
по вирощуванню цукрових буряків
колгоспу імені Фрунзе
Ульяновського району

У ювілейний рік Великої Жовтня наша комсомольсько-молодіжна ланка вступила з несприятливими погодними умовами до одержати майже по 400 центнерів буряків на площі 240 гектарів. У відповідь на Лист Центрального Комітету КПРС колгоспникам, робітникам радгоспів, механізаторам, ученим, спеціалістам сільського господарства, працівникам промисловості, яка поставляє селу матеріально-технічні засоби, всім трудящим Радянського Союзу ми врахували всі свої можливості і резерви і, відповідаючи на турботу партії про дальше зростання врожайності всіх сільськогосподарських культур, беремо підвищені соціалістичні зобов'язання на 1977 рік:

— на площі 233 гектари виростити і зібрати по 497 центнерів цукрових буряків;

— на кожен гектар посіви внести по 18—20 тонн добрив;

— підвищити продуктивність праці на 10 процентів;

— знизити собівартість виробництва одного центнера коренів на 2 копійки і довести цей показник до одного карбованця 85 копійок;

— добитися того, щоб собівартість одного гектара умовної оранки становила 5,15 карбованця;

— відремонтувати трактори до першого березня.

Викликаємо на соціалістичне змагання всі комсомольсько-молодіжні буряківничі ланки району.

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на зборх колективу механізаторів тракторної бригади колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

раділа, що їй інколи вдається самостійно підняти завісу над маленькими таємничими майстерностями. Її ж комсомольський значок — перший і єдиний — з дорогим профілем на червоному знамені привичайно ніяк не міг. І поволі темнішав.

...Можливо, так чи приблизно так подумав той, хто помітив його першим. І всі інші, котрі знали Олену Корф, теж догадалися.

Приймали її в партію теж якось незвичайно. Телеграмою викликали до Світловодська, прямо із сесії. Відклала конспекти, заборонила собі тривожитись про заліки. І поїхала назустріч давно очікуваному святу.

...Першою Олену привітала директор школи, де вона вчилася. Зустрілися вони з Раїсою Капітонівною, комусь може здатися, цілком випадково: саме того дня, саме тієї години в коридорі міського комітету партії. Олена так не думає. Вона не вірить, що є «колішній» вчитель. Бути поруч свого учня, підтримати його далеким (ще із шкільних років) поглядом, щиро потиснути руку — хіба не в цьому найвище призначення вчителя?

Після Раїси Капітонівни Осташко в Олену вчителів було багато. Тільки, гортаючи сторінки великої книги життя, вона повинна була покладатися на себе, на свої сили, вміння і знання. Бо сама стала наставницею молоді — комсомольським пропагандистом.

2.

Сучасні завдання комуністичного будівництва на перший план висувають, поряд з економічними, питання морального виховання громадян, особливо громадян молодих. Ті вимоги, котрі В. І. Ленін і Комуністична партія завжди ставили перед бійцями ідеологічного фронту, є нашим дороговказом і сьогодні. Більше того, після XXV з'їзду КПРС роль пропагандиста як провідника політики партії серед молоді і організатора її практичної боротьби за комунізм

зросла. Особистість керівника політнавчання не може не привертати нашої пильної уваги. Згадаймо полум'яного Фелікса Дзержинського: щоб запалювати інших, треба самому горіти.

Про одного з пропагандистів — інженера Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР Олену Корф та її слухачів і піде мова.

3.

Багато дав їй рік навчання в теоретичному семінарі, яким керував заступник начальника цеху

Ціна одного кроку

Володимир Олексійович Брижаний. Від слухача до пропагандиста — цей надійний шлях не обминув і її.

Перший гурток, який доручено було вести Олені — «Основи комуністичної моралі», — прийшовся до душі дітятам з лабораторії. Яких проблем вони тільки не обговорювали! І помічали від заняття до заняття, що чисто життєвські висновки змінює науково обгрунтована аргументація, а поняття «комуністична моральність» наповнюється практичним змістом наших великих буднів.

Наступного року працювала з тією ж групою. Програма гуртка — «Основи економічних знань». Але результати (про це чесно признавалася про себе і вголос) не радували.

— Практичні завдання до теоретичних викладок пропонувала по зовсім інших дільницях. Специфіка роботи в лабораторії не давала змоги на робочому місці застосувати здобуті знання. Занудьгували мої дітвора, та й сама я не раз замислювалася, чи доцільно продовжувати навчання.

Коли партбюро цеху підбивало підсумки комсомольського політнавчання за рік, було вирішено направити Олену на дільницю різ-

ки. Це — початкова ланка в цеху, з Казакстану). Тягнеться за товаришами, вже виконую норми. А талантів поки що не обнародував: закінчив хлопцєв музичну школу по класу фортепіано. Бути йому на заводських вечорах бажаним гостем!

Словом, часу на роздуми а Олені було обмаль. Тепер їй близька й зрозуміла давно відома істина: комсомольському пропагандистові координувати з різними групами слухачів, зайнятих на різних ділянках виробництва.

4.

— Половина успіху нашої справи, а може й більше — якщо у тебе такий заступник. Не було заняття, яке б Віктор Чураков, мій заступ-

ник, пропустив. Хоча міг би. Думаю, тому й удалося йому три самостійно проведених заняття: знаючи, що було на попередніх, легше йти далі. Особливо відповідало, звичайно, було те, де вивчали роботу В. І. Леніна «Начерк плану науково-технічних робіт». Ленінські праці взагалі вимагають величезної роботи розуму і серця. Багато залежить від організаційних моментів — це теж один із висновків, які дала практика. Жодного разу у них не виникло непорозуміння з приводу відвідування: час вибрали найзручніший, після закінчення першої зміни. Особиста дисциплінованість — фактор теж немаловажний.

Тепер, коли перше знайомство скріплено спільною роботою, Олена знає своїх слухачів трохи більше. Трохи — не від удаваної скромності. Сказати «я знаю тебе» — значить узяти на себе відповідальність, а поспішати з цим не слід. Петро Єременко — грумпкомсорг, Олександр Полтавцев — член комсомольського бюро цеху, Олександр Фокасій та Анатолій Стороженко — активні комсомольці, пристрасні футболісти. Є зовсім молоді робітники. Недавно прийшов на завод Віктор Бокатій (приїхав у Світловодськ здалеку,

Економічні знання, здобуті в гуртку, впливають передусім на особу, особа ж впливає на виробничий процес — такий взаємозв'язок треба враховувати, оцінюючи ефективність політнавчання. Розглядаючи, наприклад, питання економії матеріальних ресурсів (багатьох хлопців воно по-справжньому зацікавило), пропагандист не чекає негайних змін у практиці виробництва. Та переконанню, що одна сота грама, закономірна на кожній пластині, може дати великий економічний ефект, саме те заняття допомогло зміцнити.

Вийнявши блокнотик, Олена наводить цифри. Колись поет сказав про жар холодних чисел. Мені ті цифри з блокнотика справді здалися гарячими. Зміна її слухачів виконала план 1976 року і листопада. Показники кожного з них були не нижчі 130 процентів. За підсумками трьох кварталів економія металу досягла 86 кілограмів, що в перерахунок означає 34 тисячі карбованців.

Попереду — вечори в читальному залі, поради партгрупорга зміни, втрати і здобутки. Те, що було день, рік тому, тільки на вищому рівні осмислене, звірене. Власне, нове зростає на міцному фундаменті досвіду, переконання і глибокого інтересу, без якого не прийде успіх ні до неї, ні до її слухачів.

Т. ЛЮДНА.

м. Світловодськ.

САЛЮТ, ЮНАРМІЙЦІ!

У січні минає десять років Всесоюзній піонерській військово-спортивній грі «Зірниця», яка має важливе значення в патріотичному вихованні молоді. Гра набула величезної популярності: в перший рік у ній взяло участь три мільйони школярів, а тепер — понад 16 мільйонів. І більше того, «Зірниця» вийшла за межі СРСР — тепер і в Угорщині, Болгарії, Монголії існують загони юнармійців.

Чимало цікавих і корисних справ на рахунок школярів. Це і Всесоюзні марші. І участь в операції «Пошук-30» — у рік 30-річчя Великої Перемоги було п'ятеро збірників документів, зліпів спогадів учасників Великої Вітчизняної війни. Юнармійці створюють шкільні музеї слави, організують «стимуляційні пости» операційної допомоги, беруть шефство над пам'ятниками та обелісками, розбивають склади і сквери, яким дають імена героїв війни.

«П'ятихутка зірка і червоний галстук поруч» — один з головних девізів юнармійців. Вони радянських Збройних Сил — постійні друзі і шефи дітей.

Тепер усі юнармійські загони і батальйони готуються до святкування 59-ї річниці Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Йде змагання за право нести в цей день почесну вахту біля пам'ятників революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

Піонерська дружина 152 Ленінградської школи імені крейсера «Аврора» виступила з почином — усім юнармійським загонам гідно зустріти 60-річчя Великого Жовтня.

(Кор. ТАРС).

Москва.

ЛЮТЧИК - КОСМОНАВТ СРСР, ГЕРОЙ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ ОЛЕГ ГРИГОРОВИЧ МАКАРОВ ПОБУВАВ У РОВНО — МІСТІ СВОЄЇ ЮНОСТІ. ВІН ОГЛЯНУВ ЙОГО ІСТОРИЧНІ ПАМ'ЯТКИ, ВІДВІДАВ ШКОЛУ, ДЕ ВЧИНСЯ, ЗУСТРІВСЯ З РОБІТНИКАМИ ПІДПРИЄМСТВА. СТУДЕНТАМИ ШКОЛЯРАМИ.

НА ФОТО: ЛЮТЧИК - КОСМОНАВТ О. Г. МАКАРОВ СЕРЕД ВІДМІННИКІВ НАВЧАННЯ МЕДИЧНОГО УЧІЛИЩА.

Фото П. ЗДОРОВИЛА. (Фототропіка РАТАУ).

„Посмішка бригадира і система „Супер“

У статті під таким заголовком («Молодий комунар» за 16 листопада 1976 року) йшлося про незадовільне впровадження методу М. Злобіна в тресті «Кіровоградміськбуд» комбінату «Кіровоградважбуд».

Як повідомля керуючий трестом Б. А. Дігтяр, факти, викладені в статті, мали місце. Нині керівництво цієї організації вживає заходів для усунення не-

допиків. Зокрема, цього року всі бригади, зайняті на будівництві житлових об'єктів, буде переведено на роботу за методом бригадного підряду, йде комплектація комсомольсько-молодіжних колективів, буде збільшено їх кількість.

Яка доля Івана Білого?

БУВ ЛЮТИЙ 1945 року. Озеро Балатон. Зупинка після тривалого маршу. Шофер Захар Лавренко виліз із кабіни, втомлено витер пілотною обличчя і присків на підніжжя.

— По машинах! — ударило несподівано.

Командир батареї наказав:

— Виводити на пряму наводку!

Тільки зстиг розвернутися, як попереду з'явилися танки. Проти вогневого рзвуду йшли в наступ три «тигри» і три самохідні гармати. Вони розділилися на дві трійки. Якщо одна трійка рухається, то друга підтримує вогнем, тобто «накриває» наші вогневі позиції. Під таким дубоюстрілом довелося нашим сміливцям вести бій майже три години, які здалися вічністю. Зважаючи на втрати в живій силі і техніці, командир дивізіону В. Амбарцумян дав наказ відходити. Лавренко підігнав свою машину до гармати і крикнув навідникові Івану Білому: «Став у похідне положення!» Той не звернувши уваги на його слова, а відкриваючи і почав наводити ствол на ворожий танк, потім сам зарядив і влучив у гусеницю хрестатої машини. Таким чином, одна потвора рухатись не могла. Після цього Лавренко став підносити снаряди. Повернувшись до гармати два юмери з обслуги і командир (поши домагаючи єврейської обслуги). Бій тривав. Навідник не користувався приладами — це до них, коли вже чути ревіння мого-

ріа, коли назустріч тобі мчить залізна громада. Ти в будь-яку секунду можеш опинитися під її гусеницями. Поруч уже мовчить гармата, обслуга — довкола. Нема нікого в живих.

Іван Білий того не бачить. Він дивиться вперед і цілиться у фашистські потвори. Запалав другий танк. А третій мчить на сміливців, на ходу посилав снаряд за снарядом.

— Шандіше! — то, здається, командир. — Якщо жити хочете...

І вдарила земля чорним стовпом перед танком. Потім його охопило полум'ям.

— Ура! — хтось із хлопців.

Здавалося, що перемога вже близько, та раптом летить мотор з машини за 15 метрів. Вибух страшний сил. Загорається машина, на якій було ще 25 снарядів та бочка бензину. Всю обслугу оглушено й поранено. Сержант Ткаченко вцілів, а Іван Білий лежить коло гарма-

ти без будь-яких ознак життя. Все обляця і ліва рука в крові. З лівого флангу знову наблизжаються ворожі танки...

Лавренко, Ткаченко і ще один командир добрели до виноградника. Сили залишали їх. Вони зайшли в якусь будку, щоб відпочити, і тут, на великий їхній подив, з'явився Іван Білий, тримаючи в правій руці панораму з пошкодженої гармати. Дуже зраділи поскрестістю навідника Івана і стали супроводити його в тил. Біля села побачили тринадцять самохідок, які прийшли на виручку. Це було 10 лютого 1945 року. Білого посадили в автомашину і відправили в медсанбат. За кермом «Шкоди» сидів подій Чернишов. Більше Іван Білий не повернувся у свій 684-й артполк. Яка його доля? Чи одержав він свою заслужену нагороду? В багатотиражній була замітка «Герой Іван Білий». Лавренка за цей бій нагородили орденом Слави III ступеня.

Через кілька днів, коли відтіснили німців, артилеристи евакуювали розбиті гармати для ремонту. При огляді з'ясувалося, що власний снаряд після пострілу минав казенну частину. В цей час ворожий снаряд влучив у ствол гармати якраз у тому місці, якого ще не мав власний снаряд. Сталося два вибухи великої сили. Розривається ворожий снаряд і розкидає в усі боки осколки, а власний снаряд роздуває ствол і робить довгасті отвори в ньому. Вибухова хвиля перекидає все на своєму шляху. Там явища були на фронті, але рідкі.

Колишній сержант Захар Маркович Лавренко нині працює завідувачем секцією складу тракторних запасних частин у Гайсинському районному об'єднанні «Сільгосптехніка» Вінницької області. Червоці слідопити розшукали командира 684-го артполку Шарифаджана Карімовича Ахметжанова з Таджикистану, командира дивізіону В. Амбарцумяна, багатьох інших ветеранів полку. Всі вони хочуть знати про долю Івана Білого, розвідників Володимира Лопатіна, Віктора Мажеровського.

Всі три ветерани родом з Кіровоградщини. Де вони, друзі-однополчани?

Л. КУЧМАГРА, вчителька, керівник загону червонок слідопитів. с. Люшівате Голованівського району.

ТОГО року увагу читачів газети привернула дискусія про культурну роботу на селі, про те, яким повинен бути клубний працівник.

Питання само по собі дуже важливе, але неоднозначне. Безперечно, сільські будинки культури повинні вносити свою частку у виховання людини комуністичного суспільства. Та від їхніх зусиль значною мірою залежить ще одне: залишиться молодь після закінчення школи працювати в колгоспі чи ні. Адже ця проблема — одна з найзболенніших у наші дні. Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнев палко привітав патріотичну ініціативу випускників шкіл Костромської області, які всім класом пішли працювати в колгосп. Їхній почин дуже важливий, його треба заохочувати. Можна доручити вчорашньому школяреві — молодому трактористові чи шоферові — цікаву справу, нову машину, послати бажаних на курси або в сільськогосподарський навчальний заклад — усе це стимулює прагнення молоді залишатися в рідному селі. Та якщо після роботи нема де цікаво й корисно провести час, ці добрі починання

Молодь прагне до міста, до культурних центрів. Удома, в сільському клубі, її не задовольняють щовечірні кіносеанси та щотижневі танці, на які збирається десяток-другий юнаків і дівчат.

З відповідей старшокласників: «Особисто я в нашому селі не залишусь ніколи. Я хочу жити в місті. Там весело, багато людей... Що робити молодій людині в клубі? Хіба що пограти в більярд. Та й то за клубом сховає його за двома замками, роби, що хочеш. Ви, мовляв, кулі порозбиваєте, а мені гроші платити...»

«Я не хочу залишатися у селі, тому що тут мало цікавого... А ще у нас поганий клуб, там нічого не робиться. Я вже забула, коли ходила на концерт. І взагалі — якщо залишитися в селі, то нічого цікавого в житті не побачиш».

У клубі є електроінструменти, в селі є хлопці, які вміють грати, а за клубом посилався на те, що у нього нема коштів на ремонт підсилювача або електрогітари. І грають хлопці, в кращому разі, в більярд чи теніс, котрі існують там уже кілька років

незмінно. А створи естрадний гурток та ансамбль, залучи їх до художньої агітбригади, яка існує вже в школі, — була б користь і слухачам, і артистам, ішла б молодь увечері до клубу. І, можливо, більше б стало бажаних залишатися працювати в рідному колгоспі.

Це очевидна можливість лише однієї справи, яку можна зробити в клубі, а скільки добрих починань чекають справжніх ініціаторів! Тут, мені здається,

слід скористатися досвідом культурно-масової роботи, яким поділилися з читачами «Молодого комунара» наш земляк Л. Сулима, голова колгоспу імені Мічуріна (дивіться статтю «Підтримайте пісню» в «МК» за 27 квітня 1976 року). Автор цілком правий у тому, що художня самодіяльність не тільки дає змогу людям розважатися, а й дисциплінує їх. І коефіцієнт корисної дії справжнього Будинку культури безперечний.

З відповідей старшокласників: «Я думаю, що коли б у нашому селі був хороший клуб, естрада, різні гуртки, то було б весело, і працювали б із цікавістю та бажанням. А якщо немає нічого, то залишатися тут нецікаво». «Можливо, я б залишився, якщо було весело в клубі, працювали гуртки, якщо були хороші умови для роботи в колгоспі». «Якби в Будинку культури була та людина, що могла б організувати щось цікаве для школи, жителів села, ставити концерти...»

Звичайно, молодь не тільки говорить про те, чого не вистає їй, а й розуміє, що значна частина справи лягає на її плечі:

«Працівники Будинку культури нічого не роблять, щоб жити стало цікавіше. Мабуть, їм потрібна наша допомога, але нічого чомусь так і не робиться». «Мені хочеться навчитися, повернутися в село і робити його кращим».

«Сучасне село переживає нині революцію, не меншу, ніж колективізація», — кажуть герої кінофільму «Син голови», який нещодавно пройшов на екранах. Щодня, щогодини зближується село з містом. Краще стали працювати наші люди, багатше жити. Більше появилось вільного часу, який, за словами К. Маркса, є найбільшим багатством соціалістичного суспільства. І тут виникає питання про те, як його використовувати, щоб не розмінювати золото на мідяки. Тож слово за Будинком культури.

О. НЕПОМЕНКО,
вчитель.

с. Митрофанівка
Новгородківського району.

11 СІЧНЯ ПРЕМ'ЄРЮ ВІСТАВІ «ГОВЕСИНИ» ЗА П'ЄСОЮ А. П. ТУР КІРОВОГРАДСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ МУЗИЧНО-ДЕАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ІМЕНІ М. Л. КРОПІВНИЦЬКОГО РОЗПОЧАВ СВІЙ НОВИЙ СЕЗОН.

НА ФОТО В. КОВПАКА: СЦЕНА З ВІСТАВИ.

З КОГОРТИ СМІЛИВИХ

На початку 1919 року в Новоукраїнку прибув великий загін П. С. Ткаченка, на якууку якого було чимало переможних боїв з регулярними петлюрівськими частинами. Бійці змусили відійти з міста бронепоїзд петлюрівця Козубського, який погрожував знищити всіх більшовиків та членів ревкому. До загону Павла Семеновича влилася тисяча бійців з Новоукраїнки та навколишніх сіл, щоб ще ширше розгорнути боротьбу проти ворогів революції.

У лютому організувався ще один партизанський загін — з 500 чоловік, він підпорядковувався ревкому. Райвійськомат доручив охоронити Іллі Демченко, членові партії з 1917 року, а його заступник Марко Мокряк став командиром щойно створеного артилерійського дивізіону, що влився в загін П. С. Ткаченка.

Ілля Демченко вступив у дивізію разом зі своєю дружиною Марією Олександрівною та молодшим братом комсомольцем Ванею Демченком.

Дивізія дістала наказ просуватися у бік Полтави — захистити місто від денікінців, що наступали з району Харкова. Молодому партизанові Вані Демченку довелося брати участь у багатьох запеклих боях із сильним і жорстоким ворогом. Улітку 1920 року доля привела його знову на Єлисаветградщину, в рідні краї. Він уже був обстріляним, мав досвід комсомольської роботи.

У цей час по Україні гасали махновські банди, вони вбивали комуністів, руйнували залізничні підпалювали станції, нападвали на невеликі міста, захоплювали повіти. Діяли вони віроломно, часто видаючи себе

за загони Червоної Армії. Анархіст Нестор Махно спирався на куркулів, його інколи підтримували й середняки, котрі ще не розуміли суті політики Країни Рад. Боротьба з махновцями вимагала особливої тактики. Ось чому треба було краще провадити політичну роботу на селі, роз'яснювати ідеї Радянської влади бідноті і середнякам.

Незважаючи на небезпеку, Ваня вирушив на підводі удвох із хурциком по району, де в селах агітував молодь за Радянську владу, за комсомол, за партію Леніна. Він — секретар райкому.

Наша рідна Україна перебуває у прямому зіткненні з ворожим нам імпералістичним світом, — виступаючи перед молоддю, говорив Демченко. — Україна з її казковими природними багатствами, з вугільною, залізничною і металургійною промисловістю інтенсивним сільським господарством завжди була і є великою спокуючою не тільки для найближчих імпералістичних сусідів, а й для заморських хижаків. Наше завдання — захистити рідну землю і якнайшвидше ліквідувати ворожі елементи.

До Новоукраїнки несподівано одержали махнівці. Ваня Демченко першим, з гниїткою в руках, внився із змешкою сміливістю у двобій із запеклим ворогом. Та сили були нерівними. Бандити оточили комсомольців і по-звірачому розправилися з ними. Так 28 грудня 1920 року загинув відважний борець.

(Закінчення на 4-й стор.).

„ЗІРКА“-77: ХТО ВИЙДЕ НА СТАРТ?

— Футбольна команда майстрів «Зірка» почала підготовку до нового спортивного сезону наприкінці грудня минулого року. Це перший рік, коли діє нове положення — віковий ценз для клубів майстрів другої ліги класу «А», згідно з яким у колективі не можна мати більше шести спортсменів старших двадцяти п'яти років. Ці не зовсім звичні умови примусили з іще більшою відповідальністю поставитися до комплектації команди.

З різних причин, у тому числі й через вікові обмеження, команда втратила сімох гравців, з яких три перейшли у групи вищої ліги, — Микола Латиш, гравець в донецькому «Шахтарі», Степан Кутузов — у дніпропетровському «Дніпрі», а кращий наш бомбардир Андрій Карнюк, на рахунок якого торік було 22 забиті голи, перейде в одеський «Чорноморець». Для наших футболістів стали лауреатами минулого року, чотири представники нашої команди півішли до списку двадцяти двох кращих футболістів республіки. Це — Юрій

Касюк, Олександр Смицько, Андрій Карнюк і Микола Латиш.

Отже, «Зірка» наповнювати оновилась. У команду зараховано чимало нових, в основному молодих, перспективних гравців, що відповідає новому положенню про змагання. Потрібен час, щоб вони акліматизувались, відчули себе втягненими в колектив. А часу немає. Тому знайомство і вияв їхніх здібностей — у процесі роботи. Підготовчий період ми розбили на три етапи: перший «Зірка» тренується у Світловодську, з 10 лютого по 1 березня буде в Алушті, а з 10 березня по 5 квітня — в Мукачевому Закарпатської області.

У проміжку між цими етапами команда тренуватиметься в Кіровограді. На заключному зборі в Мукачевому визначаться основний склад. Тоді ж буде проведено ряд контрольних зустрічей, результатами яких надаватиметься великого значення.

У команду прийнято Сергія Бритченка і Дмитра Килаєва, котрі грали в основному складі Одеського СКА, центрального форварда

Віталія Скіяра, що виступав раніше за миколаївський «Суднобудівник», молодих гравців — Олександра Юр'єва, Валерія Митрофанова, Богдана Мороза, Олександра Гришину. Залучаються до тренувань і пройдуть перевірку Валерій Гринер з Олександрії, Віктор Кириченко з Новоукраїнки, Валерій Гошподаре із Світловодська, а також вихованці груп підготовки Ігор Жаров, Віктор Мунтін і Михайло Михайлов.

Винюти до всіх них будуть підвищені, бо й сезон напружений, а головне, у зв'язку з віковим обмеженням, повний несподіванок, котрі пов'язані з комплектацією команд майстрів.

Нині етапи роботи всього колективу полає палію на крок вперед, і думається, що футболіст команди майстрів Кіровоградщини під силу розв'язання всіх серйозних завдань.

А ЯК ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

Слово за Будинком культури

зводяться нанівець. І тут пропонує свої послуги пляшка, і тоді з'являються п'яниці, в іншому разі — міщани, яких ніщо не цікавить, крім власної «скрині». Більшість же вирушає до міста.

Я запропонував учням старших класів школи, де працюю, відповісти на такі запитання:

1. Чи збираєтесь ви після закінчення школи залишитися працювати в рідному колгоспі? Якщо ні, то чому?

2. Яку роль у вирішенні цього питання відіграє культурна робота у вашому селі, діяльність Будинку культури?

3. При якій умові ви залишилися б у рідному селі?

4. Що б ви запропонували для поліпшення всієї роботи сільського Будинку культури?

З найхарактерніших відповідей складалася досить наочна картина:

«Не залишусь у селі, бо в житті є не тільки праця, а й інші захоплення... У Будинку культури неохота йти, тому що там нема ніяких гуртків і там нецікаво».

А молоді спеціалісти, котрі після закінчення навчального закладу дістали призначення в село, дуже часто, відбывши час стажування, виїжджають звідси. І тут нема нічого дивного. Якось у рейсовому автобусі мені довелося чути розмову двох колгоспниць. Говорили, як водиться, про дітей. Коли одна спитала другу, чи її син після школи залишився в селі, та відповіла: «А що йому там робити? Молодий, грамотний... Хай їде десь у город» (!). Легко уявити собі, що подумав молодий учитель, який за призначенням приїхав у це ж саме село... І можна зрозуміти одну з причин того, чому деякі молоді спеціалісти після закінчення педінститутів не їдуть за призначенням у сільські школи (де їх чекають — не дочекаються), хоча це й не знімає з них відповідальності. Кому ж треба працювати. Перевага тут лише одна: якщо у тебе є організацькі здібності та інші нахили — перед тобою простір для їх застосування. Ну, а якщо таких здібностей нема...

КОРДОНИ ЛИШЕ НА КАРТАХ...

Хто — кого?

Рекламні тумби в містах Західної Німеччини набрали попереднього вигляду, нав'язливо нагадуючи перехожим, що на світі існує безліч речей, які неодмінно слід придбати. Лише де-не-де лопотіли на осінньому вітрі залишки передвиборних плакатів. Розполовинені кандидати картинно усміхалися з них, обіцяючи навіть манну небесну тим, хто віддасть за них свої голоси.

Коли ми прибули у Федеративну Республіку Німеччини, було все ясно. Вибори до бундестагу закінчилися перемогою правлячої коаліції соціал-демократів і ліберально-буржуазної партії вільних демократів. Пристрасті передвиборної боротьби вщухли, і лише клепті коліс яскравих лозунгів і плакатів з розірваними усмішками претендентів на владу нагадували про бурхливі події в політичному житті ФРН. Життя знову потягнулося буденне, похмуре, безрадісне. Правда, не в усіх. Багато хто в Західній Німеччині цілком задоволений долею. Тому з такою пожадливістю, не гребуючи ніякими засобами, реалізує до влади монополістична верхівка, інтереси якої в бундестагу представляє партія ХДС/ХСС на чолі із запеклим реакціонером Францом Йозефом Штраусом.

Західнонімецький журнал «Штерн» детально проілюстрував хід виборів до бундестагу. Останнє фото зафіксувало Штрауса, який безпорадно витирає кустомі спітніле чоло. Темп передвиборного марафону був явно не до снаги розповнілому буржуа, та й результати голосування виявилися невтішними. Є чого засумувати реакціонерів № 1. Але розгубленість лідера християнсько-демократичного союзу — всього лиш хвилиний настрій. І ось він знову, впершись у трибуну, захищається від прокльонів на адресу комуністів, Радянського Союзу, з насолодою лякаючи всіх і кожного небезпекою «соціалізації» країни. «Сербоду замість соціалізму» пропонує Штраус Західній Німеччині. На цей раз (уже вдруге за сім років) виборців віддала свої голоси за блок СДПН і ВДП. Саме ця правляча коаліція зуміла об'єктивно глянути на світ, що оточує Західну Німеччину. Ряд договорів, укладених з СРСР та іншими соціалістичними країнами, реальні кроки в напрямі розрядки напруженості стали тим потенціалом,

якому довірилися більшість західнонімецьких громадян. Вибори закінчилися, і прийшов час, коли те, що обіцялося в лозунгах і на передвиборних виступах, мало стати дійсністю. На вулицях західнонімецьких міст виборних клікунів змінили волосаті хлопці в невизначеного кольору і покрою одязі. Тринькаючи на гітарі та б'ючи в бубон, вони пропонували цікавим свою точку зору на проблеми: кому непогано жити, тому нічого не варто щось пообіцяти, чекайте, люди, позичте терпіння у бога...

Ідучи до виборчих урн, виборці на щось-таки сподівалися. Як і ті мільйони сильних, здорових людей, котрі не можуть отримати роботу. Щось має змінитися, щось повинне змінитися... Хлопці, які співають на вулицях, зовсім молоді. Може, це єдина їхня «спеціальність». А вже понад 80 тисяч чоловік віком до двадцяти років не можуть знайти собі ні роботи, ні місця, де б можна було оволодіти хоча б якою-небудь професією. А жити за щось треба — постійно лізуть угору ціни, тарифи. На комунальні послуги. За останні п'ять років на 35 процентів підвищилася квартплата.

«Нічого не варто пообіцяти тим, хто має все», — співають сильні чубаті хлопці. Співають просто так, не почувавши ні радості, ні горя... А водночас безупинно зростають військові витрати. 1976 року у ФРН вони перевищили за 47,6 мільярда марок, тобто кожна третя марка з державного бюджету йде на військові цілі. З 1970 по 1976 роки витрати на виробництво зброї збільшилися на 80 процентів.

Вітер розвіває передвиборні лозунги... Хлопці співають посеред вулиці... Вони так і не відчули смаку справжньої роботи... Спітнілий чоловік кричить з трибуни... Військові літаки злітають з аеродрому...

Це — Федеративна Республіка Німеччини.

Олімпійське — лише для олімпійців

Кіль, Любек, Гамбург — ці західнонімецькі міста, в яких ми побували, жили своїм, — людським і природним визначенням, — звичайним ритмом. Невдало, розсудливо, в усьому дотримуючи раз і назавжди заведеного порядку. З моря подули холодні вітри, перехожих на вулицях стало менше, і власники невеличких магазинів раділи кожному відвідувачеві. Спортивні парки і сквери Гамбурга, обезлюділи береги двох великих озер у центрі міста. Прохолодна й незатишна осінь...

Тетяна Олександрівна Моль — наш гід у Кілі, — супроводила нас до олімпійського села на Кільканалі, де 1972 року відбувалися змагання XX Олімпіади, намагається розважити туристів анекдотами. Тетяна Олександрівна, інтелігентна жінка, котрій за шістьдесят, — єдина особа в місті, яка може порозумітися з туристами з СРСР їхньою мовою. За кілька хвилин ми вже знаємо про неї все: про її фамільне дерево (мати — росіянка, батько — німець, чоловік — італієць, народився в Цюриху, живе в Кілі), про її звички та уподобання («Не люблю готувати. Краще дві години пограти на піаніно, ніж порпатися на кухні»), про рід її занять (викладала російську мову і літера-

туру в школі, потім — в університеті, нині — на пенсії, обслуговує туристів).

Тетяна Олександрівна говірка, відверта жінка. Розповідає, якої думки дехто тут, у Західній Німеччині, про радянських людей. Один із місцевих промисловців намагався встановити ділові контакти з представниками радянських підприємств. А оскільки з мовою англійською, і, тим паче, російською, у нього було не все гаразд, запросив фрау Моль бути посередницею в переговорах, налякано попередивши її напередодні зустрічі, щоб вона ні в якому разі не підходила близько до росіян і, не дай бог, чогонебудь не взяла від них.

«Я спитала, чому така пересторога, — розповідає Тетяна Олександрівна, — і почула: ці комуністи можуть підсунути що завгодно, навіть бомбу». — Наш гід весело сміється.

Що ж, цілком вірогідна історія. Антикомунізм і антирадянська пропаганда у ФРН — це ще, на жаль, не вчорашній день. І хоча позитивні зрушення у відносинах з Радянським Союзом та іншими соціалістичними країнами є, чимало діячів у політич-

них і ділових колах спрямовують усю свою енергію і фантазію на те, щоб сбити з нахвостів навіть самого слова «комунізм».

Олімпійське село займає невелику площу, всього кілька житлових корпусів та готель. Архітектурний ансамбль природно вписувався в навколишній ландшафт. У цю осінь поруч було тихим та безлюдним, понад берегом уздовж каналу вишуквалися різнокольорові зачохлені яхти, погойдуючись на спокійній воді. Гід охоче пояснює, що вже чотири роки після Олімпіади село залишається майже безлюдним. Умебльовані кімнати з усіма вигодами здаються в найм бажанішим, — але ціна не влаштовує багатьох. Тож інколи лише влітку на місцеві-другий суди приїжджають люди з достатком.

Ми з цікавістю розглядали село, адже наша Батьківщина готується приймати Олімпіаду-80. Не могло не прийти порівняння. Олімпійському селу, яке почало зводитися у Москві, явно уготовано іншу долю. Після проведення змагань вулиці його не вимруть, а проживуть знову — тисячі москвичів справлять тут новосілля.

(Закінчення в наступному номері).

НА ФОТО:

НА ОДНІЙ ІЗ ЦЕНТРАЛЬНИХ ВУЛИЦЬ ГАМБУРГА.

ОЛІМПІЙСЬКЕ СЕЛО У МІСТІ КІЛІ.

Фото автора.

З КОГОРТИ СМІЛИВИХ

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.).

НАРОДИВСЯ Ваня Демченко 1900 року в багатодітній сім'ї робітника, старого революціонера в місті Бобринці колишньої Херсонської губернії. З дитинства любив поезію, захоплювався Пушкіним, Некрасовим, охоче читав твори свого земляка Дем'яна Бедного, сам написав близько п'ятдесяти віршів. 1922 року його брат Ілля Данилович передав вірші в Держвидав. Їх схвалив О. Безменський. Вони пролежали в піроку, та не були опубліковані. Рукописи повернули Іллі Демченку, він майже двадцять років зберігав його, поки не загубив під час війни. Любив юнак і театр. У тринадцять років він брав участь у самодіяльній виставі і навіть виконував роль Вані в опері «Іван Сусанин».

У двадцять років обірвалося полум'яне життя секретаря Новоукраїнського райкому комсомолу Вані Демченка. Хто знає, ким би став він у майбутньому: комсомольським працівником, поетом, актором? Та його й сьогодні пам'ятають — у косоворотчій, з допитливими, розумними очима, густим чорним волоссям, з гордо піднятою головою.

Поховали ватажка районної комсомолі в братській могилі в місті Новоукраїні. На пам'ять про відважного комсомольця встановлена меморіальна дошка. Ім'ям Вані Демченка названо одну з вулиць міста і районну юнацьку бібліотеку. Його ім'я стоїть поруч імен таких прославлених пороукраїнців, як Марко Мокряк, Ваня Стеценко, Ілля Демченко, Андрій Калін та інші борці за справу революції.

В. САНДУЛ,
краєзнавець.

ВІВТОРОК

18 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Документальний фільм «Кратна імена Тюрменія». 10.50 — Музичний антракт. 11.00 — Новини. 11.15 — Фільм-балет «Парад казок». 11.40 — Шкільний екран. Українська література для учнів 10 класу. 12.10 — Художній фільм «Журналіст». 2 серія. 14.00 — К. т. Документальний телефільм. 14.15 — «Нам Тернопіль». 15.35 — «Розповіді про художників». 16.05 — К. т. Концерт. 16.35 — «Рубежівський міський ансамбль». 16.55 — Для дітей. «Сонечко». 17.30 — «Телевізійна механізатора». 18.00 — Новини. 18.15 — Для дітей. «В гостях у михайлівської літсади». 18.30 — К. т. Концерт. 19.00 — «Людина і закон». 19.30 — К. т. Хоккей. «Кіт і лев». 19.50 — ПСГА. (21.00 — «Час»). 22.05 — К. т. Фільм-концерт. «Композитор О. Басівський». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — Гімн України. 9.30 — Фільм-вистава «Миріс Стюарт». 16.35 — «Бригадний відділ на будовах Підмосков'я». 17.15 — «Один за всіх, всі за одного». 18.00 — «Нам, радянським сподібітським життя». 18.30 — Естрадинний концерт. 19.00 — Вісті. 19.30 — «В ім'я миру». 19.50 — М. Шатров. «Погода й завтра». Телевистава. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Нюдовження вистави. 22.20 — «Старт». 22.50 — Новини.

СЕРЕДА

19 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімн України. 9.30 — К. т. Музфільм. 10.00 — К. т. «Творчість юних». 10.30 — «Людина і закон». 11.00 — К. т. «Клуб кінополювання». 11.40 — Кінопрограма. 14.50 — К. т. «Ми знайоміся з природою». 15.10 — Художній фільм «В людях». 16.45 — К. т. «На ука сьогодні». 17.15 — К. т. «Кіт у твоєму житті». 18.00 — Новини. 18.15 — «День за днем». (К. т.). 18.30 — К. т. Концерт. 19.00 — К. т. Тираж «Спортивний». 19.15 — К. т. Документальний телефільм «Як я грав». Розповіді про сьогоднішню Фінляндію. 20.15 — К. т. Телефільм «Пригоди на Далекій Півночі». 4 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Хоккей. «Мі». 22.05 — «Старт». 3 період. 22.05 — «Ваша думка». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.55 — Для дітей. «Антошка і гармоніка». Вистава. 11.00 — Новини. 11.15 — Документальний фільм.

11.40 — «Шкільний екран». Фільм для учнів 6 класу. 12.10 — «Скратки на Гончарівці». Телевистава. 16.40 — «Шодемик соціалістична». 16.55 — Для дітей. «Кубок п'яти». 17.25 — «Саргонський подарунок». 17.40 — Кіноарте «Вітер і море». 18.00 — Реклама, оголошення. 18.30 — Музичний фільм «Композитор Мачаваріані». 19.00 — Вісті. 19.30 — Документальний телефільм. 20.15 — «Вір романс». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Концерт. 22.30 — Новини.

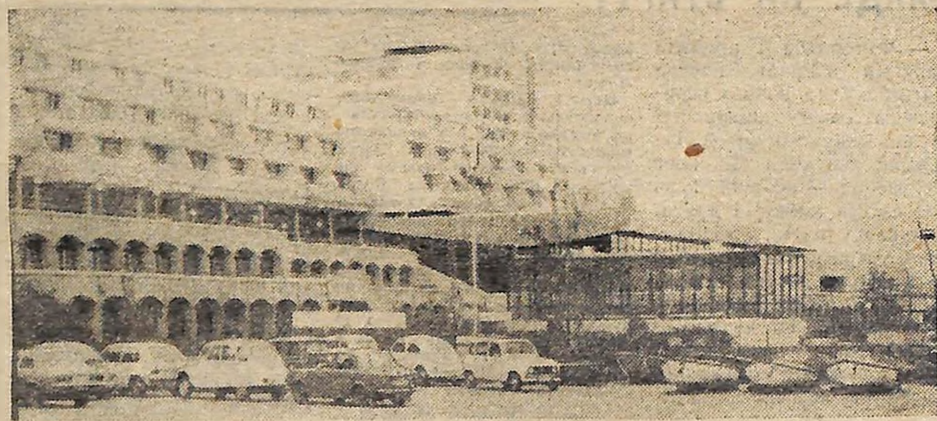
ЧЕТВЕР

20 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімн України. 9.30 — К. т. «Один за всіх, усі за одного». 10.15 — К. т. Художній телефільм «Пригоди на Далекій Півночі». 4 серія. 11.00 — «Нам Біографія». Рік 1927. 14.00 — К. т. Документальний телефільм «Бережівський завод». 14.50 — М. Некрасов. Лірич. Сюжети. Вірші. 15.30 — «Основні радянського законодавства». 16.00 — К. т. «Кіт, Час, Цітат». 16.30 — К. т. «Школярі». 17.00 — Республіканська фізико-математична школа. 17.30 — Малечинський концерт. 17.45 — «Золоті Зірки України». Кіноарте. 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. «Веселі нотки». 18.30 — «Пітирська ефективності і якості». (К. т.). 19.00 — К. т. П. Чайковський. Варіанти. 19.20 — К. т. Художній телефільм «Пригоди на Далекій Півночі». 5 і 6 серії. 21.00 — «Час». 21.30 — «Документальний екран». 22.45 — К. т. «Синіє Г. Олімпічченко». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Наука — виробництво». 10.30 — Концерт. 11.00 — Новини. 11.15 — Літературні зустрічі. 12.00 — «Творчість юних». «Ударний фронт». 16.30 — «Краса людська». 17.00 — «Слово — учасник». 17.15 — «Вітукітське сурма». 18.00 — Реклама, оголошення. 18.30 — «Палітра». 19.00 — Вісті. 19.30 — П. Чайковський. «Евгеній Онегін». Вистава. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Продовження вистави В перерві — новини.

(Продовження. Початок див. «Молодий комунар» за 30 грудня 1976 р. та 4-15 січня 1977 р.).

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібики, 2.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Кіровоградський обком ЛКСМУ України, обласна Рада ветеранів комсомолу з глибоким сумом сповідають про смерть голови Устимівської районної Ради ветеранів комсомолу

МОЛАНОВА Матвій Захаровича

і висловлюють співчуття сім'ї та рідним покійного.